

Agatha Christie

CORTINA

ULTIMUL CAZ AL LUI HERCULE POIROT

Traducere din limba engleză și note de Aristița Avramescu

CUPRINS

<i>Tabel cronologic</i>	5
Capitolul I	7
Capitolul II	15
Capitolul III	24
Capitolul IV	30
Capitolul V	37
Capitolul VI	44
Capitolul VII	49
Capitolul VIII	61
Capitolul IX	74
Capitolul X	87
Capitolul XI	96
Capitolul XII	101
Capitolul XIII	113
Capitolul XIV	128
Capitolul XV	135
Capitolul XVI	148
Capitolul XVII	155
Capitolul XVIII	161
Capitolul XIX	166

CAPITOLUL I

Cine oare nu se simte cuprins de o emoție puternică, de o neașteptată tristețe când retrăiește o întâmplare de odinioară?

„Am mai trecut prin asta.“

De ce oare aceste cuvinte ne tulbură întotdeauna atât de profund?

Iată întrebarea pe care mi-o puneam stând în tren și privind pe geam peisajul întins al Essexului.

Cât timp se scursese de când făcusem aceeași călătorie?

Atunci, aveam senzația, ridicolă, că partea cea mai bună a vieții mele trecuse! Fusesem rănit într-un război care pentru mine va rămâne întotdeauna *războiul*, iar acum acel război pălea în comparație cu un al doilea, și mai îngrozitor.

În anul 1916, tânărului Arthur Hastings i se părea că era matur, în vârstă. Ce puțin pricepeam că pentru mine viața de-abia începea!

Călătoream, deși eu n-o știam, ca să-l întâlnesc pe omul a cărui influență avea să-mi modeleze și să-mi determine existența. De fapt, mergeam să stau cu bunul meu prieten John Cavendish, a cărui mamă, de curând recăsătorită, avea un conac la țară numit „Styles“. Tot ce îmi trecea prin minte era că va fi o reluare plăcută a unor vechi legături, fără să prevăd că în curând mă voi afunda în complicațiile obscure ale unei crime misterioase.

Mă aflam la „Styles“, când l-am reîntâlnit pe Hercule Poirot, acel omuleț straniu pe care-l cunoscusem în Belgia.

Cât de bine îmi amintesc de uimirea mea când am văzut urcând pe drumul satului un tip șchiopătând ușor, cu o mustață enormă.

Hercule Poirot! De atunci a fost cel mai drag prieten al meu; influența lui mi-a transformat viața. În tovărășia lui, urmărind încă un criminal, am cunoscut-o pe soția mea, cea mai devotată și mai fermecătoare parteneră pe care și-o poate dori un bărbat.

Acum ea zace în pământul Argentinei, murind așa cum își dorise, fără să fi apucat să îndure suferințele nesfârșite și avatarurile unei vârste înaintate. Dar lăsase în urma ei un om foarte nefericit și singur.

Ah! Dacă aș putea să mă întorc... să-mi trăiesc din nou viața! Dacă s-ar putea să existe iar acea zi din anul 1916 când am călătorit pentru prima oară la „Styles“... Câte transformări au avut loc de-atunci! Ce de goluri printre figurile familiare! Chiar „Styles“-ul fusese vândut de familia Cavendish. John Cavendish murise, iar soția lui, Mary, femeia aceea enigmatică și fascinantă, trăiește încă, locuind în Devonshire. Lawrence împreună cu soția și copiii sunt în Africa de Sud. Transformări – transformări pretutindeni! Dar, destul de ciudat, un singur lucru rămăsese același. Mă duceam la „Styles“ să-l întâlnesc pe Hercule Poirot!

Ce uluit am fost primind scrisoarea sa cu antetul: „Styles Court, Styles, Essex“.

Nu-l mai văzusem pe vechiul meu prieten de aproape un an. Când ne-am întâlnit ultima oară am fost profund zguduit și mâhnit. Era de-acum un om foarte bătrân și aproape paralizat de artrită. Se dusese în Egipt cu speranța să-și amelioreze starea sănătății, dar se întorsese și mai bolnav, după cum reieșea din epistola lui. Cu toate acestea, îmi scrisese plin de optimism...

Și nu te intrigă, prietene, să vezi adresa de unde îți scriu? Nu-i așa că ți se trezesc vechi amintiri? Da, sunt aici, la „Styles“! Imaginează-ți, acum este ceea ce ei numesc o „pensiune“, ținută de unul dintre colonelii voștri britanici din școala de modă veche, a militarilor de colonii. Bien entendu¹, soția lui este cea care face să meargă treaba. E o bună administratoare, cu siguranță, dar are o limbă ascuțită și bietul Colonel suferă din pricina asta. Să fu în locul lui i-aș arăta eu ei!

Am citit anunțul lor în ziar și mi-a venit ideea să mă întorc în locul unde am fost găzduit pentru prima oară în această țară. La vârsta mea omului îi face plăcere să reînvie trecutul.

Apoi, închipuiește-ți, aici am găsit un gentleman, un baronet, prieten cu patronul ficei tale (această frază sună nițel ca un exercițiu de

¹ Bineînțeles (fr.)

franceză, nu-i așa?). Pe loc am născocit un plan. El voia să convingă familia Franklin să vină peste vară la «Styles». La rândul meu, eu te voi convinge pe tine și astfel vom fi cu toții împreună, en famille¹. Va fi deosebit de plăcut. Prin urmare, dragul meu Hastings, dépêchez vous², vino cât poți de repede! Am comandat pentru tine o cameră cu baie (înțelegeți, scumpul și vechiul „Styles“ este modernizat acum!) și am discutat și prețul cu doamna colonel Luttrell până când am obținut un aranjament très bon marché³.

Familia Franklin și încântătoarea ta Judith au și sosit de câteva zile. Totul este aranjat, așa că nu face mofturi. À bientôt⁴,

Al tău,
HERCULE POIROT

Perspectiva era ademenitoare și am deslușit fără greutate gândurile vechiului meu prieten. Nu aveam niciun fel de obligații și niciun cămin stabil! Dintre copiii mei, un băiat era în marină, iar celălalt se însurase și avea un ranch în Argentina. Fiica mea Grace se măritase cu un militar și acum se afla în India.

Judith, copilul ce-mi mai rămăsese, era cea pe care întotdeauna, în secret, o iubisem cel mai mult, deși niciodată n-am putut-o înțelege. Un copil bizar, ascuns, întunecat, plăcându-i să facă treburile numai după voia ei; ceea ce uneori m-a ofensat și m-a întristat. Soția mea fusese mult mai înțelegătoare. Din partea lui Judith, mă asigura ea, nu era o lipsă de încredere sau de confidență, ci un soi de extraordinară reținere. Dar și ea, ca și mine, fusese uneori îngrijorată din pricina ei. Sentimentele lui Judith, spunea ea, erau prea puternice, prea intense, și discreția ei instinctivă o priva de orice supapă de siguranță. Avea o stranie înclinație spre meditație și o îndârjită, aproape dureroasă putere de atașament. Era cea mai inteligentă din familie și noi am fost bucuroși și de acord cu dorința

¹ În familie (fr.)

² Grăbește-te (fr.)

³ Foarte ieftin (fr.)

⁴ Pe curând (fr.)

ei de a urma o universitate. Cu un an în urmă își luase licența în științe și apoi ocupase un post de asistentă la un doctor angajat în cercetarea bolilor tropicale. Soția doctorului era cam suferindă.

Uneori mă apuca teama ca nu cumva cufundarea lui Judith în muncă și devotamentul față de șeful ei să nu fie un semn că s-ar fi îndrăgostit de el, dar relațiile lor, bazate mai ales pe o activitate profesională comună, mă linișteau în privința asta.

Judith, cred, mă iubea, dar avea o fire reținută și deseori disprețuia și nu tolera ceea ce numea ea ideile mele sentimentale și desuete. Eram, sincer să fiu, puțin cam nervos din cauza fiicei mele!

În acest punct gândurile mi-au fost întrerupte de sosirea trenului în gara Styles St. Mary. Cel puțin aceasta nu se schimbase. Timpul trecuse pe lângă ea. Se afla așezată încă în mijlocul câmpiei, neavând aparent nicio rațiune de a exista. Am realizat totuși și aici trecerea anilor, pe când străbăteam satul în taxi. Styles St. Mary se transformase, devenind de nerecunoscut. Benzinării, un cinematograf, încă două hanuri, multe case noi...

Îndată am ajuns la poarta „Styles“-ului. Mi s-a părut că mă reîntorc în vremurile de altădată. Parcul rămăsese, în mare măsură, așa cum mi-l aminteam, dar drumul era prost întreținut și bălăriile năpădiseră aleea cu pietriș. Am dat colțul și s-a ivit casa. De afară părea neschimbată, dar se cerea grabnic zugrăvită.

La fel ca prima dată când am sosit la „Styles“, am zărit o femeie aplecată peste un strat de flori. Mi s-a oprit inima. Apoi femeia s-a îndreptat și a venit spre mine, iar eu am râs de mine însumi. O siluetă mai deosebită decât aceea a robusteii Evelyn Howard cu greu puteai să-ți imaginezi!

Era o doamnă fragilă, în vârstă, cu păr des, cărlionțat, cu obraji trandafirii și cu ochi albaștri reci, ce contrastau cu manierele sale degajate, parcă prea degajate, după părerea mea.

– Sunteți căpitanul Hastings, nu-i așa? mă întrebă ea. Și eu sunt murdară și nu pot să vă întind mâna. Ne face plăcere să vă vedem, am auzit atâtea despre dumneavoastră! Sunt nevoită să mă prezint singură: doamna Luttrell. Împreună cu soțul meu am cumpărat acest loc într-o clipă de nebunie și am încercat să fac din asta o afacere rentabilă. Nu m-am gândit însă niciodată că va veni ziua când

voi ține o pensiune! Dar, căpitane Hastings, vă previn că sunt o femeie de afaceri! Adun cu grija cea mai mare tot ce prisosește!

Am râs amândoi ca de o glumă bună, dar mi-a trecut prin minte că probabil ceea ce-mi spusese doamna Luttrell era adevărul curat. În spatele lustrului ei de doamnă manierată, încântătoare, am întrezărit o duritate de cremene.

Deși din când în când doamna Luttrell vorbea cu un vag accent irlandez, n-avea strop de sânge irlandez în vine. Nu era nimic altceva decât simulare.

M-am interesat de prietenul meu.

– Oh! Sărmanul domn Poirot! Și o inimă de piatră s-ar înduioșa cu câtă nerăbdare așteaptă sosirea dumneavoastră. Regret teribil cât suferă.

Ne-am îndreptat împreună spre casă, iar ea și-a scos mânușile de grădinărit.

– Și încântătoarea dumneavoastră fiică, urmă, ce drăguță este! O admirăm enorm! Dar știți, eu sunt de modă veche și mi se pare o rușine și chiar un păcat ca o fată ca ea, care ar trebui să meargă la petreceri și la dans cu băieții, să fie silită să-și petreacă timpul ciopârțind iepuri și să stea toată ziua aplecată deasupra microscopului. Chestiile astea ar trebui lăsate pe seama femeilor urâte, cred eu.

– Unde-i Judith, e cumva prin apropiere? am întrebat-o.

Doamna Luttrell făcu ceea ce copiii numesc o „mutră“.

– Oh! Biata copilă! S-a închis în atelierul din fundul grădinii. Doctorul Franklin l-a închiriat și a amenajat un laborator. Are acolo și cuști pentru sărmanii cobai, șoareci și iepuri. Nu prea-mi place mie știința asta, căpitane Hastings! Oh! Dar iată-l pe soțul meu!

Colonelul Luttrell tocmai dădea colțul casei. Era un bărbat în vârstă, foarte înalt, slab, cu o față cadaverică, cu ochi albaștri și blânzi; avea și un tic: se trăgea cam nehotărât de mustăcioara sa căruntă.

Părea ușor nervos.

– Oh! George, a sosit căpitanul Hastings!

Colonelul Luttrell îmi strânse mâna.

– Ați călătorit cu cel de cinci... de cinci și patruzeci?

– Cu ce altceva ar fi putut veni și, de altfel, ce contează? i-o reteză tăios doamna Luttrell. George, condu-l sus și arată-i camera.